

Згарище надій

Ожина

сиджу до ночі в пустій павутині
чекаю на тебе, а очі все сохнуть
залежною стала і ти ця причина
до болі знайомо, до болі? поволі
зірки вже зникають, а я все чекаю
чекаю сьогодні, чекатиму завтра
на голос, на погляд, на подихи навіть
мовчання пробачу, пробачена зрада
він б'є — значить любить, так часто казали
та ти навіть кроку до мене не робиш
між нами метри товстої сталі,
а ти лиш мовчанням своїм заводиш
ти слово — я десять, ти тихо — я криком
водою ти гасиш палаючі душі
востаннє сьогодні кажу тобі "милий"
зотліти всередині себе я мушу